

И ти о, слънце, що грѣишь отъ горѣ,
Вий паметници на вѣковетѣ,
Защита наша сега станѣте!

Петъ стотинъ годинъ вериги тежки!
Петъ стотинъ годинъ сѣ сънь мрътвешки!
Заря — надѣжда не бѣ остала,
Надъ насъ бѣ мрачность, подъ насъ провала;
Подъ два тирана жестоки, люти,
Тжрпѣхме мълкомъ бѣдни нечути.
Ржка отъ нийдѣ не се подаде
Изъ тая пропасть да ни извади,
Стоехме ние на тозъ свѣтъ бѣли
А всякой знайше че сме умрѣли,
Или незнайше, че сме живѣли...

Но искра свѣтла въ туй мрътвило
Въвъ дънь сърдца ни се бѣше скрила.
Подъ пепельта се жарѣтъ таеше,
И върху гроба животъ цѣфтеше.
Кръвьта що другъ пжтъ била въ дѣди ни,
И днеска гордо заврѣ въ гърди ни.
Идея чудна зарадъ свобода
Въскрѣсна веке, изгрѣ въ народа.
Но що казувамъ?.. Насъ, насъ, обиждатъ!
Да ни прѣдставатъ за подли ищатъ!
Уви! забвенъе и мракъ покриватъ
Светитѣ кости, що днесъ почиватъ
Въ полята славни, тамъ въ Елада,
И подвигъ свѣтълъ нѣмъа награда.
И пакъ, когато отъ зла робия
Да се избави, скокнъ Сърбия,
Какви юнаци отъ наш'та рода,
Паднахж тамо зарадъ свобода!
Отъ тѣхно име, що мракъ потули
За нази само остоятъ хули.

Но що да ходж така далече
Подпоръ да търсж за мойтѣ рѣчи,
И отвѣтъ славенъ на зли обиди?
Кръвьта се йоще въ Балкана види,